

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 25. Interdictum in Francia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. lesimo centesimo nonagesimo nono
 A.C. 1200. data.

§. XXV.

Interdictum in Francia.

to. II. Conc. Petrus Capuanus Innocentii III. Papæ
 p. II. Legatus Interdicti sententiam in Re-

Gest. Innoc. n. 21. 52. &c. gnum Franciæ, a Pontifice latam, anno
 millesimo ducentesimo, tribus post Na-

Sup. Lib. LXXI. s. 53. talem Domini hebdomadis, nempe me-
 dio mense Januario, promulgavit; quod
 Rex Philippus repudiata Ingeburge,

Ep. Inn. III. ap. Steph. Torra. p. 383. Principe Daniæ, Mariam Moraviæ du-
 xisset. Legatus Papæ literas suis inclu-

Rog. Hoved. p. 801. dit, omnibusque Franciæ Prælati mandavit;
 servarent ipsi, & ab aliis servari

Gest. Inn. n. 84. curarent Interdicti sententiam, nisi pœ-
 næ suspensionis ab omni munere Episco-
 pali subjacere vellent. Aliis refracta-

Hæc cognoscimus ex proluxa Epistola,
 quam sub idem tempus Præsulibus Fran-
 ciæ

cia de Bello sacro scripsit. In ea expo- Sæcul. XII.
 brat teporem, quo salutem Palæstinæ A. C. 1200.
 negligebant, & ait: *Quis sperare possit,*
vos pro ovibus vestris vitam posituros
esse, vos, inquam, qui huc usque ne qui-
dem quadragesimam redituum vestrorum
partem pro Jesu Christo dare voluistis,
quamvis complures ex vobis in Concilio
Divionensi trigesimam se daturus promi-
serint. Tum præscribit, quæ ratione hæc
 pars quadragesima intra menses tres ex-
 igi & colligi debeat. Et addit: *Ab*
hoc præcepto generali eximimus Ere-
mitas Grandimontenses, Cartusienses,
Monachos Cistercienses, & Canonicos Præ-
monstratenses, quibus hac de re mandata
alia misimus. Præterea, in qualibet Ec-
 clesia statuatur truncus excavatus clau-
 sus, cui aperiendo necessariae sint tres
 claves. Unamque Episcopus, alteram
 Parochus, & tertiam pius Laicus servet.
 Omnes Fideles per angustum foramen
 suam pecuniam immittant, ac in singulis
 Ecclesiis, omnibus septimanis Missa una
 pro remissione peccatorum, in primis illo-
 rum, qui offerunt, decantetur. Unde
 Episcopis potestatem concedimus, commu-
 tandi pænitentias in hanc eleemosynam,
 ad auxilium Terræ sanctæ adbibendam,
 considerata conditione pænitentium &
 devotionis fervore. Ante hoc Sæcu- *Vid. Cang. 1*
 lum XII. vocem *Truncus** ad signifi- *Gloss. Trun-*
 candas* Tronc *cus.*

candas* Tronc

Sæcul. XII. A.C. 1200. candas areulas in Ecclesiis positas, in
 quas eleemosynæ mittuntur, adhibitam
 nullibi inveni.

Subjungit Papa: *Ut Crucigerorum
 precibus aliquid demus, eosque ab Inter-
 dicto, quo Francia constringitur, libere-
 mus, salvo tamen Disciplinæ Ecclesiasti-
 cæ rigore, præcipimus vobis; si aliqui
 eorum Divinis Officiis interesse cupiant,
 curate ea celebrari, voce non elata, non
 pulsatis campanis, & aliis, qui Crucigeri
 non sunt, exclusis.* Tum Papa sacris
 commilitonibus frugalitatem ad men-
 sam & modestiam in vestitu commen-
 dat. Episcopos jubet, Ludos Equestres
 ad quinquennium prohibere, addita poe-
 na excommunicationis & interdicti.
 Tandem Mandatarios, qui in hac Bulla
 præscripta exequantur, Episcopos Pari-
 siensem & Sueffionensem, ac Abbates
 de Valle Sernacensi & S. Victoris no-
 minat.

Francia Interdicto octo menses sum-
 mo rigore ligata fuit. Clausæ erant Ec-
 clesiarum fores, cadavera in terra jace-
 bant insepulta. Non ubique tamen tam
 prompta obedientia secuta est. Obe-
 dientes se se exhibuerunt Canonici Se-
 nonenses, atque etiam Episcopi Parisien-
 sis, Silvanectensis, Sueffionensis, Ambia-
 nensis, Attrebatensis pluresque alii. A-
 liqui tergiversati sunt, quos inter fue-
 runt

runt Archiepiscopus Remensis Regis ^{Sæcul. XII.}
 Avunculus, Episcopi Laudunensis, No- ^{A. C. 1200.}
 viomensis, Belvacensis, Teruanensis, ^{Francia.}
 Meldensis, Carnotensis, Aurelianensis,
 Antissiodorensis & pauci alii, qui omnes
 nunciis Romam missis, excusationem
 suam deferentibus, promittebant, ser-
 vaturos se Interdicti Censuram, si post-
 quam ipsos audivisset, Papa in sententia
 persisteret. Papa cunctis, quæ affere-
 bant, refutatis rejectisque, præcepit, ut
 sicut ceteri Interdictum servarent, ipsis-
 que obedientibus, hæc Censura in totam
 Franciam extensa est.

Quare, cum Rex Philippus Ludovi- ^{Rog. p. 802.}
 cum filium suum conjugio jungere vo-
 luit, nuptias in ditionibus Regis Angliæ ^{Rigor. p. 44.}
 celebrare compulsus est, in loco inter
 Vernonem & Andelium sito. Nempe
 hoc matrimonium conditionibus pacis
 inter ambos Reges initæ appositum fue-
 rat, duxitque Ludovicus Blancam, Joan- ^{Nuptiæ.}
 nis Regis Angliæ neptem, videlicet ex
 Eleonora ipsius sorore & Alphonso VIII.
 Rege Castiliæ genitam, Elia Archiepisco-
 po Burdegalensi, die Martis vigesima
 tertia Maji, anno millesimo ducentesi-
 mo novis sponsis Benedictionem imper-
 tiente.

Ceterum Philippus Rex, acerrime ^{Rig. p. 43.}
 offensus, quod Episcopi Interdicto se
 subjecissent, eos ex Ecclesiis suis expulit,
 Cano-

Sæcul. XII.

A.C. 1200.*Gest. Innoc.*
p. 52.

Canonicos Cathedrales eorumque Clericos relegavit, eorumdem bona ærario suo addixit. Parochorum censibus occupatis, eos expulit. Tandemque Ingeburgem Reginam in arce Stampensi arctius inclusit. Populi tamen sui clamoribus commotus, missis ad Papam Clericis & viris nobilibus, contra Legatum, Petrum Capuanum vehementer conquestus est, promittens, se Legatos suos nomine suo jurare jussurum, quod aliorum Nunciorum Apostolicorum aut Judicum delegatorum arbitrium subiturus esset. Respondit Papa, distinguendum esse alterum ab alio, an Rex subiecturus se esset sententiæ a Judice jam latae, vel tempore futuro ferendæ. Si iudicio primo obsequi vellet, & Rex repulsa Maria Ingeburgem in domum suam reciperet, se non solum ejus nomine jurantes admissurum, sed etiam sine juramento Interdictum soluturum, ea tamen conditione, ut Clerici spoliati in integrum restituerentur. Si autem Rex solum sententiæ futuræ vellet acquiescere, Papam eo pacto juramentum esse recepturum, si prius Ingeburgem affectu maritali revocasset.

Cum Philippus Rex, Legatis suis Roma redeuntibus, hoc Responsum percipisset, utrinque angustiis premebatur; moveri enim non poterat, ut Ingeburgem

gem acciperet, quam odio invicto aver-
 sabatur, nec ut Mariam dimitteret, quam
 tenerrime amabat. Quibusdam igitur
 Episcopis & Principibus ad se vocatis,
 quid sibi agendum esset, deliberavit.
 Omnibus una voce respondentibus, Sa-
 cræ Sedi obediendum esse, conversus ad
 Archiepiscopum Remensem Avunculum
 suum, *an verum est, inquit, quod Papa*
scribit, sententiam de divortio licito a
te latam, fabulam fuisse ad adulandum
mibi compositam? idque Præsule nega-
 re non auso, adjecit Rex: *O te insul-*
sum hominem! qui in re tanta contra
mentem locutus es. Rursus ad Papam
 mittit Nuncios, suo nomine rogantes;
 prius Interdictum tolleret, & deinde
 causæ ipsius viscera cognosceret; sed
 cum Innocentium nec precibus nec pro-
 missis flectere posset, Judicio Pontificis
 se submisit. Tum Papa Legatum in
 Franciam misit Octavianum Cardinalem
 Episcopum Ostiensem, cum mandatis;
 primo curaret, Clericis & Ecclesiis satis-
 fieri, ob damna & injurias illatas. Tum
 ut Rex Mariam non solum a toro sed e-
 tiam ab aula removeret, Ingeburgem
 publice reciperet, & ut Reginam decet
 haberet, postquam jurejurando se obli-
 gasset, quod eam, nisi Judicium Ecclesiæ
 intercederet, nunquam repulsurus esset.
 His conditionibus Franciam ab Interdi-
 cto

Sæcul. XII.
 A.C. 1200.

n. 54.

Sæcul. XII. cto absolveret, reservata sibi potestate
 A.C. 1200. illos castigandi, qui ab initio latam Cen-
 suram non servassent.

Causa Inge-
 burgis Re-
 ginæ.

Si moveri non posset Rex ad Inge-
 burgem recipiendam, sed matrimonii
 hujus solutionem urgere mallet, Lega-
 tus ad Actionem in Judicio inchoandam
 sex mensium spatium præstitueret, quo
 tempore Ingeburgis fratrem suum Re-
 gem Daniæ monere posset; mittendos
 sibi Causidicos, testes, aliaque documen-
 ta necessaria. Papa Partibus consen-
 tientibus Legato Octaviano socium de-
 dit Joannem Cardinalem Presbyterum,
 Titulo S. Priscæ, utrique injungens; ad-
 jutores adsciscerent viros doctos & pios.
 Ita se gererent, ut ne quidem suspicari
 liceret, eorum integritatem ullo pacto
 labefactari posse, & Ingeburgi Regina
 plenam securitatem libertatemque præ-
 starent.

Rog. p. 810.
 to. II. Conc.
 p. 20.

Octavianus prior in Franciam per-
 venit, ubi a Rege & Optimatibus hono-
 rifice exceptus, nihil antiquius habuit,
 quam damna Ecclesiis & viris Ecclesia-
 sticis illata resarcire. Exinde cum Inge-
 burgem Nigellam Veromanduorum de-
 duci jussisset, ibidem Legatus in Eccle-
 sia S. Leodegarii Archiepiscopus, Episco-
 pos & Clericos Franciæ in Vigilia Na-
 tivitatis Beatæ Virginis, die septima Se-
 ptembris anno millesimo ducentesimo
 præsto

præsto esse voluit. Aderat & Maria Mo-
 raviensis & ipse Rex, qui Legato præci-
 piente Ingeburgem recepit, & manda-
 tarios in animam suam jurare jussit, quod
 eam cultu Regio habiturus, & ante Ec-
 clesiæ sententiam non dimissurus esset.
 Tunc vero Legatus sententiam Interdi-
 cti, quod octo menses tenuerat, tollit,
 pulsantur campanæ, populo maximam
 lætitiā profitente.

Rex Mariam a se removit, sed e Re-
 gno non dimisit, quod uterum ferret par-
 tui proxima. Obiit ipsa anno sequente
 millesimo ducentesimo primo, haud diu
 post expletum puerperii tempus, ejusque
 mortem divinæ vindictæ effectum multi
 crediderunt.

Verumtamen Rex, quia a se ipso im-
 petrare non poterat, ut Ingeburgem a-
 maret, Legato exposuit, eam uxorem
 suam legitimam esse non posse, ob affini-
 tatem, quam intercedere ipse probare
 vellet. Petiitque ut matrimonium nul-
 lum promulgaretur. Itaque Legatus,
 mandatis Pontificis obsequens, a die se-
 ptima Septembris spatium sex hebdoma-
 darum, sex dierum, & totidem horarum
 ad dicendam causam statuit, locum ve-
 ro, ab Ingeburge electum, urbem Sues-
 sionem destinavit. Mox Legatus Octa-
 vianus, datis literis, omnium, quæ in
 Conventu Negellensi acta fuerant, Pon-
 tifici

Sæcul. XII.
 A. C. 1200.

3. ep. 10. 11.
 12. 13.
 ap. Rainold.
 a. 1200. n. 12.

Hist. Ecclesiast. Tom. XVIII.

Pp

tifi

Sæcul. XII.
A C. 1200.

tifici rationem reddidit. Præsules quoque Franciæ, qui interfuerunt, videlicet Archiepiscopus Remensis, Episcopi Suesionensis, Trecensis, Catalaunensis, Carnotensis & Parisiensis Papæ scripserunt. Pontifex vero, datis Epistolis, Reginam Ingeburgem & Canutum Regem Danie fratrem ejus ad causam suam strenue defendendam hortatus est.

§. XXVI.

Constitutio ad Universitatem Parisiensem data.

Eodem anno millesimo ducentesimo Lutetiæ Parisiorum inter Studiosos & cives funestæ rixæ natæ sunt, quarum hæc fuit occasio. Nobilis Germanus scientiis ibi vacabat, ex illis tribus unus, qui ad Episcopatum Leodiensem quorundam suffragiis cooptati fuerant. Quippe Episcopo, Alberto de Cuc in Festo Purificationis vita functo, anno millesimo ducentesimo, Hugo de Pierrepont, ejusdem Ecclesiæ Præpositus, successor electus est, sed non solus; unde, causa Romam delata, Electio Hugonis confirmata, & ipse a Guidone Cardinale Legato ordinatus. Inter hæc cum famulus alterius ex ejus æmulis Parisiis studiorum causa commorantis, popinam adiisset, vinum emturus, ejus amphora con-

Rog. Hoved.
p. 803.
Ægyd. Aur.
val. c. 96. 97.

Alberic. an.
1200.